

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 44

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Κληρικός, ὅστις θὰ εἶχε πλήρη καὶ βαθεῖαν ἀντίληψιν τῆς ἀποστολῆς του, θ' ἀπετέλει ἀναμφιδόλως ἀληθινὴν εὐλογίαν διὰ τὴν παροικίαν του καὶ θὰ ἦτο πραγματικὸς «ἄγγελος εἰρήνης» σκορπίζων τὴν δόξον τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου δὴποτε ἤθελεν ἐμφανισθῆ, καὶ τὴν χαρὰν τοῦ Χριστοῦ, ἣτις θὰ ἦτο ἀναφαίρετος θησαυρὸς του. Οὐ μόνον διότι θὰ συνεκέντρον εἰς χεῖρας του πάντα τὰ νήματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ ποιμνίου του, ἀλλὰ καὶ διότι θὰ ἠδύνατο νὰ φέρῃ πραγματικὴν ὕλικὴν ἀνακούφισιν εἰς τοὺς ἐνδεεῖς, θὰ ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὴν πρέπουσαν πρακτικὴν καθοδήγησιν εἰς τοὺς ἀπείρους τῶν δυσχερειῶν τῆς ζωῆς, θὰ ἐνέπνεε τὴν ἐμπιστοσύνην διὰ τῆς ἀγάπης του εἰς τοὺς ἀποκλήρους τοῦ κόσμου, θὰ ἦτο τῷ ὄντι ἐγγύησις παραμυθίας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πένθους ἢ γλυκεῖα του μορφῆ. Οὐδ' εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐξαρκούσι πρὸς τοῦτο μόνον τὰ φυσικὰ λεγόμενα προσόντα ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις, ἀνευ τῆς θερμουργοῦ πίστεως καὶ τῆς ζωογονοῦσας ἀγάπης, ἣτις ἀναπληροῖ πολλακίς πλείστας ὅσας ἄλλας ἐλλείψεις τοῦ ποιμένου, ὅστις, καίπερ κεκτημένος ὅλας τὰς ἄλλας ἀρετάς, ἐὰν θὰ ἐστερεῖτο ὅμως τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, θ' ἀπέβαινε, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, «χαλκὸς ἠχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον» (Α' Κορ. ιγ', ι).

Ὁρθῶς διὰ τοῦτο καὶ ἄλλοτε παρ' ἄλλων ἐτονώσθη ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦ ἱεροῦ Κλήρου δὲν εἶναι μόνον πρόβλημα ἐκπαιδεύσεως, οὔτε προσκρούει μόνον εἰς τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας ἀλλ' εἶναι πρόβλημα πρὸ πάντων προσωπικότητων, δυναμένων πράγματι νὰ ἠγηθῶσι τοῦ λαοῦ πνευματικῶς, αὐταὶ προκινδυνεύουσαι πάντοτε ἐν πάσῃ δυσκόλῳ στιγμῇ καὶ ἀληθῶς ἐμπνέουσαι διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς καὶ τοῦ ὑπερδείγματος τὰς ἀπαραιτήτους διὰ τὴν συγκρότησιν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν. Πόσα δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν τῇ κοινῶνίᾳ τῆς σημερινῆς ὁ ἀξίος τῆς ἀποστολῆς του ἱερεὺς καὶ ποῖα μεγάλα δύναται νὰ κατορθώσῃ ἔργα ὑπὲρ τῆς πασχούσης μερίδος τοῦ λαοῦ, ὅχι μόνον ἡ Ἱστορία ἢ Χριστιανικὴ διὰ τῶν ἄλλοτε γενομένων διδάσκει, ἀλλὰ καὶ τὸ παράδειγμα τῶν ὀλίγων ἐκείνων κληρικῶν, ὅσοι πράγματι ἀφωσιώθησαν εἰς τὴν ἀποστολὴν των, τρυφώτερον πάσης ἄλλης ἀποδείξεως μαρτυρεῖ. Καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου διὰ μακρῶν ἀπησχολήθη τὸ

Ἐφημεριακὸν Συνέδριον, προσπάθεια δὲ κατεβλήθη ὥστε νὰ δοθῶσι διὰ τῶν σχετικῶν ἀποφάσεών του αἱ γενικαὶ γραμμαὶ τῆς κατευθύνσεως ἣν θὰ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ σήμερον ὁ Ἐφημεριακὸς Κλήρος, ἐφ' ὅσον θὰ ἤθελε ν' ἀποβῆ καὶ πάλιν δύναμις ὑπολογισίμος διὰ τὴν κοινωνίαν μας, τὴν ὅποιαν λυμάλινονται φανεροὶ καὶ ἀφανεῖς «λύκοι ἀρπαγες», ὑπ' αὐτὰ πολλάκις πολλῶν ποιμένων τὰ ὄμματα. Καὶ εἶναι πράγματι τόση ἡ κακοδαιμονία ἢ μαστίζουσα σήμερον τὸ ποιμνιον καὶ ἡ παρασκευάζουσα εὐκόλον λείαν εἰς τοὺς διαφόρους ἐπιδρομεῖς, ὥστε δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν ὁ κληρικός, ὅστις θὰ ἐπιθύμει πράγματι καὶ θ' ἀπεφάσιζε νὰ ἐργασθῆ διὰ τὴν θεραπείαν τῆς. Εἶναι τόσαι αἱ πληγαὶ, τὰς ὁποίας εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπουλώνη καθ' ἐκάστην ἢ φιλόστοργος τοῦ «καλοῦ ποιμένου» μέριμνα, ὥστε ν' ἀπορῆ τις πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχωσιν ἀκόμη κληρικοὶ ἀδιαφοροῦντες πρὸ τῆς τεραστίας αἰμωγῆς ἢ ὅποια ἀκούεται ἐξ ὄλων τῶν σημείων τῆς χριστιανικῆς μάνδρας, χωρὶς νὰ σπαρίσωνται τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς των, ὅσον σπαράσσεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν ῥοστώνην τὴν ἰδικὴν των!

Ἔως πότε ὅμως; Ἔως πότε θὰ ἀναμένη ὁ Κύριος τὴν ἀφύπνισίν μας καὶ μέχρι ποίου σημείου θὰ εἶναι δυνατόν νὰ διατηρηθῆ τῶν ἐγκαταλειμμένων ἢ ἀντοχή; Ἐὰν δὲν θέλωμεν νὰ θρηνησῶμεν ἐπὶ τῶν ἔρειπτῶν τὸ ὅποια θὰ ἔχη σκορπίσει ἢ ἀδιαφορία μας, ἢ τόσον ἀξιοκατάκριτος, καιρὸς εἶναι πλέον νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ἀπὸ τῶν χειρῶν μας θὰ ἐκζητήσῃ τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων ὁ δίκαιος Κριτής...

Καιρὸς εἶναι οἱ ποιμένες νὰ κύψωμεν τὸ οὖς εἰς τὴν αἰμάσσουσαν καρδίαν τοῦ ποιμνίου καὶ νὰ ἀκούσωμεν τοὺς παλμούς της καὶ νὰ χύσωμεν τὸ δάλαμον τῆς θείας χάριτος, τὸ ὅποιον κατακρατοῦμεν πολλάκις καὶ καθιστῶμεν ἀργὸν καὶ ἀνεργητὸν καθὼς ὁ «πονηρὸς δούλος» τοῦ Εὐαγγελίου τὸ τάλαντόν του.

Σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ κληρικοῦ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν σκοπὸν τὸν ὅποιον τοῦ ἰδίου τοῦ Σωτῆρος ἢ ζωῆς ἐξυπηρέτησε, κατὰ τὸν θεῖον λόγον: «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμὲ οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελισασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρῶσαι αἰχμαλώτους ἄφεισιν καὶ τυφλοῖς ἀνάδλεψιν, ἀποστειλεῖται τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῶσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν» (Ἦσ. ξα', 1, 2. Λουκ. δ', 18).

Ε. Γ. Μ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΥ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ
ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ
ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ
ΤΗ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει συνελθούσα κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1930 Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ προσέβη εἰς τὸν καθορισμὸν καὶ τὴν διατύπωσιν τῶν θεμάτων, ἅτινα θ' ἀποτελέσωσι τὸ πρόγραμμα τῆς συγκληθησομένης Προσυνόδου τῶν Ἀυτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Μεταξὺ τῶν θεμάτων τούτων περιελήφθη ὑπ' αὐτῆς, ὡς εἰκός, ἐκ τῶν πρώτων τὸ ὑπὸ ἐπείγουσαν μορφήν προβάλλον ζήτημα τοῦ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ καὶ τοῦ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ, τῆς διατύπωσως αὐτοῦ γενομένης οὕτω: «ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝ ΑΝΑΦΟΡΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ ΑΠΟΦΑΣΙΝ ΤΗΣ Α΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΑΙ ΕΞΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΠΡΟΣ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΝ Τῷ ΖΗΤΗΜΑΤΙ ΤΟΥΤῷ».

Ἡ μελέτη καὶ εἰσήγησις ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος ἀνετέθη ἡμῖν κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου προθύμως δ' ἀποδεξάμενοι ἐκ καθήκοντος καὶ μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπιμελείας καὶ ἐπισιτισίας ἐκπληρώσαντες τὴν ἐντολὴν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὑπεβάλλομεν τὴν κάτωθι ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗΝ ἡμῶν ΜΕΛΕΤΗΝ¹, δηλώσαντες ἅμα Αὐτῇ ἐν τῷ σχετικῷ ἡμῶν γράμματι (14 Νοεμβρίου 1931) ὅτι «ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ ἡμῶν ὅπως καταστήσωμεν ταύτην ὅσον τὸ δυνατὸν ἀριωτέραν ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκρίναμεν σκόπιμον καὶ ἀναγκαῖον, ἵνα ἐκπενέστερον ἀναπτύξωμεν σημεῖα τινα, συνεπεῖα τῶν ὁποίων καὶ ἡ ΜΕΛΕΤΗ ἡμῶν ἴσως ἐγένετο μακροτέρα τοῦ δέοντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι πᾶσαν κατεβάλλομεν προσπάθειαν ὅπως προτιανεύῃ ἐν αὐτῇ διὰ

1. Ἡ προκειμένη ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ἡμῶν ΜΕΛΕΤΗ ἀνεγνώσθη ἐνώπιον τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατ' ἀπόφασιν δ' αὐτῆς ἡ Α. Θ. Παναγιώτης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριος Φώτιος εὐηρεστήθη ἵνα ἐπιδαμυλεύσῃ ἡμῖν «τας εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας» διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2780 καὶ ἡμερ. 21 Δεκεμβρίου 1931 σεπτοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος ἡ δὲ Σεβ. Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνώπιον τῆς ὁποίας κατ' ἀπόφασιν αὐτῆς προσέβημεν εἰς προφορικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἀνακοίνωσιν τῆς διαληφθείσης ἡμῶν ΜΕΛΕΤΗΣ ἐπαινέσασα καὶ ἐπικροτήσασα αὐτήν, ἀπεφάσισε συγχρόνως τῇ προτάσει τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου αὐτῆς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίου Χρυσόστομου ἵνα αὕτη ἐκτυπωθῇ οὐ μόνον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀλλὰ καὶ εἰς ξένην γλῶσσαν καὶ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόμνημα τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὴν Προσύνοδον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μετὰ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν αὐτῆς, ὡς ἀναγράφεται ἐν τῷ Πρακτικῷ τῆς ὑπὸ ἡμερομ. 15 Ὀκτωβρίου 1931 συνεδρίας αὐτῆς (ὄρα «Ἐκκλησία» ἔτ. Θ' ἀρ. 42 ἡμερ. 17 Ὀκτωβρίου 1931).

λόγους ἀποχωῶντας τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀπολύτως πνεῦμα ἐκδηλούμενον μάλιστα ἐμφανῶς καὶ ἐν σημείοις, ἅτινα ἔχρηζον μόνον εἴτε ἱστορικῆς εἴτε λογικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀναπτύξεως».

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΕΝ ΑΝΑΦΟΡΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ
ΑΠΟΦΑΣΙΝ ΤΗΣ Α΄ ΟΙΚΟΥΜ. ΣΥΝΟΔΟΥ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικῇ Σύνοδος ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα τοῦ Πάσχα δύο τινα ἐσκόπει, ἦτοι: ἀφ' ἐνὸς τὴν ἄρσιν τῶν διαφορῶν, αἵτινες ὑπῆρχον παρὰ ταῖς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας ἀναφορικῶς πρὸς τὸν χρόνον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν καθιέρωσιν τῆς ταυτοχρόνου καὶ ὁμοιοτρόπου ἐορτῆς αὐτοῦ ὑπὸ πάντων τῶν Χριστιανῶν πρὸς τοῦτο δὲ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν πρᾶξιν τῆς πλειονότητος τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπεφάνθη ὅτι τὸ Πάσχα δεόν νὰ ἐορτάζηται α) πάντοτε ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ β) τῇ Κυριακῇ, ἣτις ἐπέτυ μετὰ τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Νισάν, τοῦτέστι μετὰ τὴν πανσέληνον, καθ' ἣν δεόν νὰ τελεῖται τὸ Νομικὸν Πάσχα καὶ γ) μετὰ τὴν πανσέληνον, ἣτις ἐπέτυ ἢ συμπύπτει μετὰ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας· ἀνέθηκε δὲ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προκειμένης ἀποφάσεως προσδιορίξῃ κατ' ἔτος τὴν μηνολογίαν τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ ἀνακοινῇ ταύτην εἰς τὰς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας, ὅπερ καὶ ἐγένετο διὰ τῶν *Πασχαλίων Γραμμάτων* ἢ Ἐορταστικῶν λεγομένων Ἐπιστολῶν.

Ἡ προκειμένη περὶ τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῆς ἀγιωτάτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου περιοριζομένη εἰς τὰς ἀνωτέρω γενικὰς γραμμάς, ὡς γίνεται τοῦλάχιστον δῆλον ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε σφριζόμενων γνωστῶν πηγῶν¹, ἀναφέρεται, ὡς βλέπομεν, μόνον εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ Πασχάλιον, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστὸν, διεμορφώθη ἀκολούθως ἐπὶ τῇ βάσει ἀκριβῶς τῆς διαληφθείσης περὶ τοῦ Πάσχα ἀποφάσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου· ἐπειδὴ δὲ προσέτι εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος, ὅτε ἐξήνεγκε τὴν εἰρημένην περὶ τοῦ Πάσχα ἀπόφασιν, δὲν συνέταξε συγχρόνως καὶ σύστημα καὶ κανόνα, δι' οὗ νὰ διενεργῆται ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς καὶ καθορίζεται ἡ ἐκάστοτε μηνολογία τοῦ Πάσχα, εὐνόητον ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν περὶ Πασχαλίου ἀπόφασιν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς ὄρισεν ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει συνελθούσα (1930) Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ, ἐφ' ὅσον, ὡς εἰρηται, δὲν ὑπάρχει ἀπόφασις τῆς Ἀγιωτάτης ταύτης Συνόδου περὶ τοῦ Πασχαλίου ἀλλὰ μόνον περὶ τοῦ Πάσχα· ἀλλ' ἐπειδὴ συγχρόνως εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου ἐν ἀναφορᾷ καὶ πρὸς τὸ Πασχάλιον, τὸ ὁποῖον ἀπορρέον ἐκ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ ἐρειδόμενον ἐπ' αὐτῆς εἶναι,

1. Τὰς πηγὰς ταύτας ἀναγράφομεν ἐν τῷ πονήματι ἡμῶν, ὅπερ ἐξεδώκαμεν ὡς Μητροπολίτης Βιζύης «Τὸ Ἡμερολογιακὸν ζήτημα» 1922, Κων)πολις, σελ. 70 75.

ὡς εἰκός, ἀρρήκτως μετ' αὐτῆς συνδεδεμένον, διὰ τοῦτο ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ πνεῦμα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ὑπὸ τῆς Διορθόδοξου Ἐπιτροπῆς γενομένης διατυπώσεως, ἐκρίναμεν σκόπιμον, ἵνα διαφθεσωμεν τὸ Α'. Μέρος τοῦ ἀνατιθέμενου ἡμῖν θέματος εἰς δύο κεφάλαια πραγματευόμενοι εἰς μὲν τὸ Α', τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν περὶ Πάσχα ἀπόφασιν τῆς Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἰς δὲ τὸ Β', τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ Πατριῶν.

(*Ἐπεται συνέχεια)

ΜΕΙΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ἄριθ. 2801/1932 Α. Π. Ὁλομέλειαι
Εἰσηγητῆς ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Α. Πατριάρχου

Μικτοὶ γάμοι—ἱερολογία ὑπὸ λατινοῦ
ιερέως—ἀζυρότης.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ χ'στ' «περὶ μικτῶν γάμων» τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1861 ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς χριστιανούς τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος νὰ συνάπτωσι γάμους μετὰ χριστιανῶν ἄλλου δόγματος τηροῦντες τὰ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὀριζόμενα. Ἐλλειπουσῶν δὲ τοιούτων εἰδικῶν περὶ τελέσεως μικτῶν γάμων διατάξεων ὁ νόμος οὗτος ἐπιβάλλων τὴν τήρησιν τῶν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὀρισμένων ἀποβλέπει προδήλως εἰς τοὺς ὑφισταμένους γενικούς περὶ τελέσεως γάμου ὀρισμούς τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, οἵτινες θεσπίζουσι διὰ τὴν ἔγκυρον τοῦ γάμου σύστασιν ὡς ἀπαραίτητον τὴν κατὰ τοὺς ἐν αὐτῇ καθιερωμένους τύπους ἱερολογίαν τοῦ γάμου παρ' ὀρθοδόξου ἱερέως (ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς συνόδου 2 Ἀπριλίου 1835, νεαρὰ Λέοντος 89, Ἀρμενοπούλου Δ. δ. 19 σχόλιον). Ἐπομένως εἶναι ἄνευ σημασίας, ἐὰν ἐτελέσθη ἱερολογία ὑπὸ ἱερέως τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καίπερ ὄντις λειτουργῶν ἔχοντος ἱερωσύνην καὶ μολονότι ἐκείνη δέχεται τὸν γάμον ἐπίσης ὡς μυστήριον.

Διὰ ταῦτα

ἄφρον τὴν μεταξὺ τῶν δύο τιμημάτων διαφωνίαν. Ἀποφαίνεται ὅτι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου χ'στ' πρὸς σύστασιν γάμου μεταξὺ Χριστιανῶν ἀνηκόντων τοῦ μὲν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ δὲ εἰς τὴν Δυτικὴν ἢ Ῥωμαϊκὴν καλουμένην, ἀπαιτεῖται ὡς οὐκ ἱερολογηθῆ παρὰ ἱερέως τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

(Θέμις ἔτ. ΜΓ', 1933, ἀριθμ. 32, 33 σ. 692-695)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΑΝΟΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣ. ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ
ΤΟΥ ΤΥΧΩΝΟΣ

ε) Ἡ δημιουργηθεῖσα κατὰ τοῦ Σεργίου ἀντιπολίτευσις (opposition).

Ἐκτὸς τῶν Ἱηγοριανῶν, οἵτινες, ὡς εἶδομεν, ἀ-

ναγνωρίζουσι τὸν Τοποτηρητὴν Πέτρον, δίστανται δὲ πρὸς τὸν Σεργίου μόνον, ἐδημιουργήθη σοβαρὸν ὁσεῖμα κατὰ τοῦ Σεργίου, γνωστὸν ἤδη ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀντίθεσις ἢ ἀντιπολίτευσις (opposition). Ἡ δημιουργία τοῦ ὁσεῖματος τούτου ὀφείλεται εἰς διαφόρους αἰτίαι, κυριώτερα τῶν ὁποίων τυγχάνουσι, πρῶτον μὲν αἱ μετὰ τῶν Σοβέτ συναφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Σεργίου σχέσεις καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα τῇ νομιμοποιήσει διακήρυξις αὐτοῦ. Ἐπειτα δὲ ὁ τρόπος τῆς συγκροτήσεως τῆς νέας συνόδου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπεκλείσθη πᾶς ἐπίσκοπος ὑποβλεπόμενος ὀποσδήποτε ὑπὸ τῶν Σοβέτ, καθὼς καὶ αἱ πραγματοποιηθεῖσα μεταθέσεις καὶ αἱ κατὰ τὴν διανομὴν τῶν ἐπισκοπικῶν θρόνων προσημῆσις προσώπων ἀρστώων εἰς τὰ Σοβέτ, τέλος δὲ ἡ ἀβθαιρεσία τῶν μεθόδων τῆς διοικήσεως¹ καὶ πρὸ παντὸς ἡ συνέντευξις τοῦ Φεβρουα-

1. Ἴνα ἀντιληφθῇ τις τὰς αὐθαιρεσίας ταύτας καὶ τὸ παράνομον τῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς συνθέσεως τῆς διαρκοῦς συνόδου, δεόν νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει, ὅτι κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς τοπικῆς συνόδου τοῦ 1917 θεσπισθέντα ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία ἐν τῇ Ῥωσικῇ ἐκκλησίᾳ περιήλθεν εἰς χεῖρας τῆς τοπικῆς συνόδου, τῆς περιοδικῶς κατὰ τριετίαν συνερχομένης, καὶ ἀποτελουμένης ἐξ ἐπισκόπων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ὁ Πατριάρχης ἦτο ἡ ἐκτελεστικὴ κεφαλὴ κατέχων τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων ὡς πρῶτος ἐν ἴσοις. Κατὰ τὸ διάστημα τὸ παρεμπίπτον μεταξὺ δύο τοπικῶν συνόδων διῶκει τὴν ἐκκλησίαν ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς ἱερᾶς συνόδου καὶ τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου. Καὶ ἡ μὲν ἱερά σύνοδος ἀπετελεῖτο ἐκ δώδεκα ἐπισκόπων καὶ τοῦ πατριάρχου ὡς προέδρου. Ἐξ ἐκ τῶν ἐπισκόπων τούτων ἐξελέγοντο ὑπὸ τῆς τοπικῆς συνόδου μὲ τριετὴ θητείαν. Πέντε ἄλλοι ἀντεπροσώπευον τὰς πέντε ἐκκλησιαστικὰς διοικήσεις εἰς τὰς ὁποίας ἦτο διηρημένη ἡ Ῥωσικὴ ἐκκλησία¹ καὶ ἐκαλοῦντο κατὰ σειρὰν μὲ θητείαν ἕνός ἔτους² ἐπὶ πλέον δὲ παρεκάθητο εἰς τὴν σύνοδον ὡς διαρκὲς μέλος αὐτῆς ὁ μητροπολίτης Κιέβου. Τὸ δὲ ἀνώτατον ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον, προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ πατριάρχου, συνίστατο ἐκ δεκαπέντε μελῶν ἦτοι τριῶν συνοδικῶν, πέντε ἐκλεγμένων μεταξὺ τοῦ κατωτέρου κλήρου (προσβυτέρων, διακόνων καὶ ψαλτῶν), ἐξ λαϊκῶν καὶ ἑνὸς μοναχοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὰ μοναστήρια. Τὸ συμβούλιον ἐξελέγετο διὰ τὴν περίοδον τὴν παρεμπίπτουσαν μεταξὺ δύο τοπικῶν συνόδων ἦτοι ἡ θητεία του ἦτο τριετής. Ἐκτὸς τῶν σωματικῶν τούτων ὑπῆρχον καὶ ἄλλα ἐπὶ μέρους σώματα ἦτοι: ἐν ἐκάστῃ ἐπαρχίᾳ συνήρχετο ἡ λεγομένη ἐπαρχιακὴ συνέλευσις, ἀποτελουμένη ἐξ ἰσοῦ ἀριθμοῦ λαϊκῶν καὶ κληρικῶν, καὶ ἀποτελοῦσα τὸ νομοθετικὸν ἐκκλησιαστικὸν σῶμα τῆς ἐπαρχίας. Ὁ Ἐπίσκοπος εἶχε παρ' αὐτῶ τὸ ἐπαρχιακὸν συμβούλιον ὅπερ ἦτο πενταμελές, μὲ τρία ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἱερεῖς. Ὁ Ἐπίσκοπος ὑπερχετο νὰ συνεργάζηται μὲ τὴν Ἐπαρχιακὴν συνέλευσιν. ἐν περιπτώσει δὲ διαφωνίας ἐδικαιούτο νὰ ενεργήσῃ κατὰ τὴν ἴδιαν συνείδησιν, ἀλλὰ καθίστατο υπεύθυνος ἐνώπιον τῆς τοπικῆς συνόδου, πρὸ τῆς ὁποίας θὰ ἐδικαιολόγει τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ. Ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἐπισκόπων αὕτη ἐγένετο ὡς ἑξῆς: Οἱ ἐπίσκοποι τῆς περιφερείας, ἢ ἐὰν αὕτη δὲν ἦτο ὀργανωμένη, ἢ ἱερά σύνοδος κατήρτι-

ρίου τοῦ 1930, ἐν τῇ ὁποία ὁ Σέργιος ψευδόμενος προφανῶς ἐπεχείρησε νὰ διαιρεύσῃ τοὺς διὰ τοὺς διωγμοὺς κατὰ τῆς θρησκείας ἐν Ρωσίᾳ διαμαρτυρηθέντας ἐν τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ. Ταύτην δὲ τὴν ἀντιπολίτευσιν εἶχεν ἀναμφιβόλως ὑπ' ὄψει καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Πολωνίας, ὅταν ὁμιλῶν περὶ τῶν ἐν Ρωσίᾳ μερίδων ἐν τῇ Προκαταρκτικῇ Ἐπιτροπῇ τοῦ ἁγίου Ὁρους, παρετήρησεν, ὅτι: «Υπάρχει καὶ τρίτη μερίς **πολυαριθμοτέρα** καὶ ἀπείρως πλουσία ἐν πνεύματι, ἣτις δὲν ἀνήκει οὔτε εἰς τὸν μητροπολίτην Σέργιον, οὔτε εἰς τὴν Ζώσαν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ σέβεται καὶ τιμᾷ τοὺς ἐπισκόπους ἐκείνους, τοὺς μάρτυρας καὶ ὁμολογητάς, οἵτινες δὲν ὑπεχώρησαν οὐδὲ κατὰ ἐν ἴωτα εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ οἵτινες διαμένουσιν ἐν ἐξορία καὶ ὑποφέρουσιν ὑπερανθρώπων **κακουχίας**»¹.

Εἰς τὴν μερίδα ταύτην, ἣτις, ἵνα μὴ δημιουργηθῇ νέον σχίσμα, ἀπέφυγε ν' ἀποκηρύξῃ ἐπίσημως τὸν Σέργιον καὶ περιορίζεται ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ μὴ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τὰς διατάγας αὐτοῦ καὶ τῆς περὶ αὐτὸν συνόδου, συγκατηρηθιμῆθησαν οἱ διαπρεπέστεροι καὶ περιφημότεροι διὰ τὴν καρτερίαν αὐτῶν κατὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν Ρώσων ἱεραρχῶν. Τοιοῦτοι δὲ εἶνε ὁ μητροπολίτης τοῦ Καζάν Κύριλλος, πρῶτος ἐκ τῶν τριῶν προσώπων, ἅτινα καθορίζοντο ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ Τύχωνος διὰ τὴν Τοποτηρητείαν, ὅστις ἀντήλλαξε κατὰ τὰ ἔτη 1929—1930 μακρὰν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Σεργίου· ὁ μητροπολίτης Ἱεροσολίμβης Ἀγαθάγγελος, ὁ δευτέρος τῶν καθορισθέντων ὑπὸ τοῦ Τύχωνος διὰ τὴν Τοποτηρητείαν, ὅστις φαίνεται νὰ συνδιηλλάγῃ μετὰ τοῦ Σεργίου μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐπισυμβάντος κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1928· ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐγγίτις Σεραφεῖμ καὶ ὁ μητροπολίτης Ἰωσήφ, ἕξ ὧν ὁ μὲν τελευταῖος εἶχεν ὀρισθῆναι ὑπὸ τοῦ Πέτρου ὡς εἷς ἐκ τῶν τριῶν διὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἀναπληρωτοῦ, ὁ δὲ πρῶτος ἤσκησε τὴν πατριαρχικὴν ἐξουσίαν ὡς Ἀναπληρωτὴς κατὰ τὴν

ζὸν τὸν κατάλογον τῶν ὑποψηφίων. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ πάντες οἱ ἐπίσκοποι τῆς περιφέρειας, καθὼς καὶ οἱ ὑπὸ τῆς ἱεράς συνόδου ὀριζόμενοι τοιοῦτοι συνήρχοντο μετὰ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς χηρευούσης ἐπισκοπῆς πρὸς ἐκλογὴν. Ὁ ἐκλεγόμενος ἔπρεπε νὰ συγκεντρώσῃ τὰ δύο τρίτα τῶν ψήφων, ἡ ἐκλογή του δὲ ἐπεκυροῦτο ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου· Ἐπὶ πλέον ὑπῆρχον καὶ αἱ ἐνοριακαὶ συνελεύσεις αἱ διοικοῦσαι τὰς ἐνορίας ὀρισμένης περιφέρειας καὶ αἵτινες ἀπετελοῦντο ἀπὸ πάντας τοὺς κληρικοὺς τῆς περιφέρειας καὶ ἀπὸ ἴσον ἀριθμὸν λαϊκῶν ἐκλεγομένων ὑπὸ τῶν ἐνοριῶν. Τοιοῦτο ὁ ἦτο τὸ ἐκκλησιαστικὸν καθεστὼς τὸ ὑπὸ τῆς τοπικῆς συνόδου τοῦ 1917 ἐγκαθιδρυθὲν ἐν Ρωσίᾳ. (W. Emhardt ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 8—10). Αἱ διατάξεις αὗται τῆς Τοπικῆς συνόδου τοῦ 1917, καθ' ἃς διακινήθη ἡ Ρωσικὴ ἐκκλησία ἐπὶ Τύχωνος, μέχρι τοῦ 1921, δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει ὑπὸ τοῦ Σεργίου οὔτε ἐν τῷ τρόπῳ τῆς συγκροτήσεως καὶ ἐν τῇ συνθέσει τῆς περὶ αὐτὸν διαρκοῦς συνόδου, οὔτε ἐν τῷ τρόπῳ τῆς ἐκλογῆς ἢ μεταθέσεως τῶν ἀρχιερέων.

1. Πρακτικὰ σελ. 89.

περίοδον τῆς φυλακίσεως τοῦ Σεργίου· ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κρουτίσκης Ἰλαρίων, ἀποθανὼν ἐν δεσμοῖς τῇ 28 Δεκεμβρίου 1929, καταλιπὼν φήμην ἁγίου, ὅστις μετὰ πολλῆς δυσπιστίας παρακολουθῶν τὴν συνεννόησιν τοῦ Σεργίου πρὸς τὰ Σοβὲτ ἐξαπατήρησε ταύτην ὡς «un tête-à-tête avec Satan lui-même»· αὐτὸς ὁ Τοποτηρητὴς Πέτρος, ὅστις φέρεται γράψας πρὸς τὸν Ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ Σέργιον μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «Ἐάν δὲν ἔχητε τὴν δύναμιν νὰ ὑπερασπίσητε τὴν ἐκκλησίαν, ἀποσύρθητε καὶ παραχωρήσατε τὴν θέσιν εἰς ἄνθρωπον ἰσχυρότερον»². Ὡς πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον ἰσοστηρίζεται ὡσαύτως, ὅτι ἡ ἐξορία αὐτοῦ θὰ εἶχε τελειώσῃ ἤδη τῷ 1930, ἐάν δὲν διέκειτο δυσμενῶς πρὸς τὴν πολιτικὴν τοῦ Σεργίου.

Οἱ ἀντιτιθέμενοι πρὸς τὸν Σέργιον Τυχωνικοὶ ἔχουσι σκανδαλισθῆναι κυρίως ἐκ τῶν σχέσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Σέργιος, ἐπιζητήσας νὰ μονιμοποιήσῃ τὴν

1. Irénikon tom. IX pag. 20.

Τῇ 24 Ἰανουαρίου/6 Φεβρουαρίου 1928 ἀπὸ συμφώνου μετὰ τῶν μητροπολιτῶν Ἰωσήφ καὶ Ἀγαθάγγελου οἱ ἐπίσκοποι τῆς μητροπόλεως Ἱεροσολίμβης Σεραφεῖμ Οὐγγίτις, Εὐγένιος Ροστόβης καὶ Βαριλάμ Ψκῶβ κατέκριναν τὸν ἀντικανονικὸν χαρακτήρα τῆς συνόδου τοῦ Σεργίου, ὀργανωθείσης ἄνευ τῆς γνώμης καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων καὶ συγκεκριμένης ἐκ προσώπων μὴ ὑπολαυόντων τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν συναδέλφων των. Ἐσημειοῦτο μάλιστα, ὅτι ἄλλοι μὲν ἐκ τῶν κληθέντων συνοδικῶν εἶχον προδώσει τὴν πίστιν των προσχωρήσαντες εἰς τοὺς ἀνακαινιστάς, εἰς δὲ καὶ εἰς τὸ σχίσμα τῶν Μπυεγλοποπόβτσι. Ἐπὶ πλέον ἐσημειοῦτο, ὅτι ἡ ἀπο 29 Ἰουλίου 1927 ἐπιστολὴ τοῦ Σεργίου ἐθυσίαζε τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐκκλησίας καὶ ὑπεδούλου αὐτὴν πλήρως εἰς τὰς ἀνόμιους ἀξιώσεις τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Ἐντεῦθεν οἱ ἐπίσκοποι Ἱεροσολίμβης μὴ ἀναγνωρίζοντες πλέον τὴν σύναδον τοῦ Σεργίου ἐδήλουν, ὅτι ἐξηρωτῶντο ἀμέσως ἐκ τοῦ Πέτρου καὶ θὰ ὀργάνουν ἐκκλησίαν αὐτόνομον. Δύο ἡμέρας βραδύτερον ὁ μητροπολίτης Πετροπόλεως Ἰωάσαφ ἐξήγει δι' ἐγκυκλίου εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς ἐπαρχίας του τὴν ἐννοίαν τῆς ἀποφάσεως τῶν ὡς ἄνω ἐπισκόπων. Τῇ 30 Ἰουλίου 1928 δὲ ὁ μητροπολίτης Καζάν Κύριλλος ἀπεκήρυκτεν ὡς νέαν μορφήν τῆς Ζώσης Ἐκκλησίας τὴν νομιμοποιηθεῖσαν σύναδον τοῦ Σεργίου, κατηγόρει δὲ τὸν Σέργιον, ὅτι ἐσυκοφάντει τοὺς ἐγκαρθεϊκτοὺς ἐπισκόπους, ὅταν ἐν τῇ ἀπὸ 16/29 Ἰουλίου 1927 ἐπιστολῇ του ἔλεγεν, ὅτι οἱ διωγμοὶ τῶν Σοβὲτ προσκληθῆσαν ὀικουμενικῶς ἐκ τῆς ἀντεπαναστατικῆς δράσεως τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἐπισκόπων. Τέλος τῇ 2/15 Μαΐου 1929 ὁ Κύριλλος διέκοπεν ὀριστικῶς τὴν μετὰ τοῦ Σεργίου κοινωνίαν, τὴν 3 Ἰουλίου δὲ δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν βικάριον του ἐπίσκοπον καθώριζε τὴν στάσιν, ἣν οὗτος ὀφείλει νὰ τηρῇ ἐναντι τῆς ἀντικανονικῆς συνόδου τοῦ Σεργίου. Αὕτη δὲ συνίστατο εἰς τὴν ἀναγνώρισιν μὲν τοῦ κύρους τῶν μυστηρίων τῆς, ἀλλ' εἰς τὴν διακοπὴν ἅμα πάσης μετ' αὐτῆς κοινωνίας (M. d' Herbigny et A. Deubner ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 269—271).

2. Αὐτόθι tom. VIII pag. 529.

3. Irénikon tom. VIII pag. 534.

πατριαρχικήν ἐκκλησίαν, ἤλθε πρὸς τὰ Σοβέτ. Διὰ τῶν συνεννοήσεων καὶ τῶν σχέσεών του, διατείνονται οἱ Τυχωνικοί οὔτοι, ἐδημιουργήθη καὶ ἐν τῇ πατριαρχίᾳ ἡ ἐκκλησία κατὰστασις κατ' οὐδὲν ἢ ἐλάχιστα διαφέρουσα ἐκείνης, ἣτις χαρακτηρίζει τὴν Συνοδικὴν ἐκκλησίαν. Πράγματι καὶ μόνον τὴν κατὰ τὸ 1927 δημοσιευθεῖσαν ἐπὶ τῇ νομιμοποιήσει δὴλῶσιν τῆς Τοποτηρητείας τοῦ Ρώσικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὴν κατὰ τὸ 1930 συνέντευξιν τοῦ Σεργίου εἰς ἀναγνώσῃ τις, ἀγεται νὰ παραδεχθῇ, ὅτι καὶ ἡ Πατριαρχικὴ ἐκκλησία ἀπέβη συνήγορος καὶ ὑποτελὴς τῆς κυβερνήσεως τῶν Σοβέτ ἐξ ἴσου πρὸς τὴν Συνοδικὴν ἐκκλησίαν.

Οὕτω ἐν μὲν τῇ ἀπὸ 16)29 Ἰουλίου 1927 δηλώσει ἀναγινώσκομεν καὶ τὰ ἑξῆς :

« Δώμεν δόξαν τῷ Θεῷ, τῷ τόσον οἰκτιρομῶν διὰ τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν! Ἐκφράσωμεν δὲ δημοσίᾳ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν διὰ τὴν προσοχὴν αὐτῆς εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ὀρθοδόξων πληθυσμῶν τῆς χώρας καὶ διαβεβαίωσωμεν συγχρόνως αὐτήν, ὅτι δὲν θὰ χρησιμοποίησωμεν εἰς κακὸν τὴν διατρανουμένην ὑπ' αὐτῆς εἰς ἡμᾶς ἐμπιστοσύνην... Θέλομεν νὰ εἰμεθα ὀρθόδοξοι καὶ συγχρόνως νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν σοβιετικὴν Ἐνωσιν, τὴν πολιτικὴν ἡμῶν πατρίδα, ἣς ἡ χαρὰ καὶ αἱ πρόοδοι εἶνε ἡμῶν πρόδοσις καὶ χαρὰ, καὶ ἡμετέροι ἀποτυχίαι αἱ ἀποτυχίαι αὐτῆς. Πάν πλῆγμα κατὰ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ρώσικων Σοβιετικῶν Δημοκρατικῶν εἴτε πόλεμος, εἴτε ἀπεργία, πᾶσα συμφορὰ καὶ δολοφονία ὅποια ἢ τῆς Βαρσοβίας, ἐκλαμβάνεται ὑφ' ἡμῶν ὡς πλῆγμα σφραγισμένον καθ' ἡμῶν αὐτῶν... Μόνον τὸ κατὰ τὰ πρότα ἔτη τῆς ὀργανώσεως τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας καλύσαν τὴν νόμιμον σύστασιν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας δύναται καὶ νῦν νὰ ἐπιπροσθίῃ. Εἶνε δὲ τοῦτο ἢ μὴ κατανόησις τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐν Ρωσίᾳ συμβάντων. Ἡ ἐγκαθίδρουσις τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας ἐφάνη μία πικροξήγησις, ὡς τι τυχαῖον καὶ πρόσκαιρον. Οἱ ἄνθρωποι λησιμονοῦσιν, οἱ δὲν ὑπάρχουσι τυχαῖα συμβάματα ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Χριστιανοῦ καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι συμβαίνει, τελεῖται ἐκ θείας Προνοίας καὶ ἄγει ἐκαστον λαὸν εἰς τὸν προορισμένον αὐτῷ σκοπὸν. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὴ θέλοντες νὰ ἐνοῶσι τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν», φανταζονται, ὅτι τὸ παλαιὸν καθεστῶς καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ μοναρχία δὲν δύναται νὰ καταλυθῶσι χωρὶς νὰ διακοπῇ καὶ πᾶσα σχέσις πρὸς τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν. Ἡ τοιαύτη κατὰστασις τῶν πνευμάτων κύκλων τινῶν κληρικῶν, ἣτις ἐξεδηλοῦτο εἰς τε λόγους καὶ εἰς πράξεις, καὶ ἣτις ἐγέννα ὑποψίας εἰς τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν, παρημπούει τὰς προσπάθειάς τοῦ πατριάρχου, ὅπως ἀποκαταστήσῃ φιλικὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος. Ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας τὸ ζήτημα τοῦ κλήρου, τοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπελθόντος μετὰ τῶν μεταναστῶν, ἀποβαίνει ἰδιαζόντος ὀξύ. Ὡς εἶνε γνωστὸν, αἱ ἀντισοβιετικαὶ δηλώσεις πλείστον ἀρχιερέων ἠνάγκασαν τὸν αἰμίμηστον πατριάρχην νὰ διαλύσῃ τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ σύνοδον (ἃ Μαΐου) 22 Ἀπριλίου 1922). Ἡ σύνοδος ὁμως ἐξακολοθεῖ ὑφισταμένη χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ

πολιτικὴν, ἐπ' ἐσχάτων δὲ μάλιστα διήρρεσεν ἐκ σπουδαρχίας τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν εἰς δύο στρατότεδα. Ἴνα θέσωσιν τέρεμα εἰς τὴν δρᾶσιν ταύτην ἠξιώσαμεν παρὰ τοῦ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κλήρου, ὅπως παράσῃ ἔγγραφον ὑποχρέωσιν ἀπολύτου νομιμοφροσύνης πρὸς τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν κατὰ πᾶσαν δημοσίαν ἐνέργειαν. Ὅσοι δὲν θὰ παράσχωσι τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην ἢ δὲν θὰ τηρήσωσιν αὐτήν, θὰ ἀποσχισθῶσι τοῦ εἰς τὸ πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας ἀνήκοντος κλήρου... Ἡ ἀπόφασις αὐτῆ ἴσως ὠδήγησιν αὐτοὺς εἰς τὴν σκέψιν, μὴ τοι εἶνε πλέον καιρὸς νὰ ἀναθεωρήσωσι τὴν στάσιν αὐτῶν πρὸς τὸ σοβιετικὸν καθεστῶς, ἵνα μὴ διακόψωσιν ἐντελῶς πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν καὶ πατρίδα! ».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

1 Ἐκκλησία 1 Σεπτεμβρίου 1927 σελ. 281—282.

ΔΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΜΒΩΝΑ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

43.

Ἡμεῖς καὶ ὁ Κόσμος.
(Κυρ. Ζ'. Λουκᾶ.—6 Νβελίου)

«Καὶ κατεγέλωσεν αὐτὸς εἰδόμενος ὅτι ἠπέθανεν» (Λουκ. ἡ. 35)

Ἡ περίπτωσις τὴν ὁποίαν ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ διήγησις (Λουκ. ἡ. 41—56) ἀναφέρει, τῆς συμπεριφορᾶς δ.λ.ν. τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου ἀπέναντι μιᾶς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσωσιν, ἀπαντᾷται καὶ σήμερον καθ' ἡμέραν, καὶ διὴ καὶ μεταξὺ αὐτῶν τῶν «πιστῶν». Ποσάκις δὲν γελῶσι καὶ σήμερον οἱ ἄνθρωποι εἰς βῆρος ὄλων ἐκείνων ὅσοι λέγουσιν ἢ πράττουσιν ὅτι αὐτοὶ δὲν ἔτυχέ ποτε νὰ δοκιμάσωσιν εἰς τὴν ζωὴν τῶν:

Α'.—Οἱ οἰκεῖοι, οἱ φίλοι καὶ οἱ περίεργοι καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀδελφαί, ὅσοι εἶχον συρρεῦσει εἰς τὸν πενθοῦντα οἶκον τοῦ ἀρχισυναγώγου ἦσαν ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι τὸ κοράσιον εἶχεν ἀποθάνει. Τοῦτο ἐβλεπον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν καὶ μέγρι τὸσον προεχώρουσαν αἱ γνώσεις τῶν! Ἐκεῖνοι ἐθρήνηον καὶ ἐπαλλοῦν ἐπικήδεα ἄσκατα. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ πιστεύσουν ὅτι ἐκοιμᾶτο, μόνον διότι τοῦτο ἔλεγεν ὁ κάπως ἀργὰ πλέον ἐλθὼν θαυματουργὸς ἱατρός: «Καὶ κατεγέλωσεν αὐτοῦ», διότι ἐκεῖνοι ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἡ κόρη εἶχεν ἀποθάνει...

Μήπως καὶ οἱ παροικοῦντες τὴν Ἱερουσαλήμ, δὲν ἐγάλασαν μετὰ τινα χρόνον εἰς βῆρος τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, διότι αἴφνης εἶδον ὅτι ἀπέκτησαν δυνάμεις τῶν ὁποίων τὴν πρόελασιν δὲν ἠδύνατο ἐκεῖνοι νὰ ἐξηγήσουν: «Γλεύκους μεμεσταμένοι εἰσίν» (Πράξ. β'. 13) ἔλεγον οἱ ἔξυπνοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶχον συγχισθῇ ἀπὸ τὴν ἀπόστολον δι' αὐτοὺς μεταβολὴν τῶν Ἀποστόλων καὶ «ἐγλεῦσαν» ὅτι ἦτο ἀκατανόητον εἰς τὴν ἀντίληψιν τὴν ἰδικὴν τῶν!

«Εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβοῦλ ἐκάλεσαν, πολλῶ μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ» (Ματθ. ι'. 25). Ἡ προφητεία αὐτῆ τοῦ Κυρίου ἐπραγματοποιήθη δι'

δι' ὅλης τῆς δισχισματοῦς περιόδου τῆς Χριστιανικῆς Ἱστορίας. Πάντοτε οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους καὶ τῆς ἁμαρτίας, «ὁ κόσμος» (Ἰω. ιε' 18) ἐγέλα εἰς βάρος ἐκείνων ὅσοι ὑπῆρξαν ἀνώτεροι αὐτοῦ, καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξαν «ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, ἔλλησι δὲ μωρία» (Α'. Κυρ. α'. 23)...

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας πόσαι δὲν εἶναι αἱ περιπτώσεις, καθ' ὅς «μωροὶ χαρακτηρίζονται οἱ ἀληθεῖς χριστιανοί, καὶ ἀνίκανοι, τάχα διὰ τὴν ζωὴν! Εἰς πόσους οἴκους, χριστιανικοὺς φεῖ!, τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ δὲν περιφρονεῖται καὶ δὲν δίδεται ὡς πηγὴ δυστυχίας τάχα δι' ἐκείνους ὅσοι θὰ ἀφροσιωθοῦν εἰς αὐτό!...

Β'.—Καὶ ὅμως.. Οἱ τοιοῦτον εἶδους ἐμπαιγμοί, καὶ διωγμοὶ ἀκόμη, δὲν ἰσχύουσιν ὥστε νὰ ψυχράνωσιν τὸν ζῆλον τῶν ὄντως πιστῶν... Τοῦναντίον μάλιστα, κατὰ τρόπον ἀληθῶς υπερκόσμιον, τὸ μαρτυρικὸν αἷμα δίδει ζωὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀντὶ νὰ τὴν ἐξαντλή!

Ἐγθυμηθῆτε τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας... τὰς ἀπεγνωσμένας κατ' αὐτῆς προσπάθειάς τῶν κακοδόξων ἀρχόντων τοῦ κόσμου... τὴν ἀξιοθρήνητον προσπάθειαν τοῦ Πατριάρχου Ἰουλιανοῦ... τὰς ἀντεκκλησιαστικὰς προσπάθειάς τῶν εἰκονομάχων... τὰς καταπιέσεις τῶν ἑξένων... τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρεμβαλλόμενα ἐμπόδια εἰς τὸ ἔργον τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ψυχῶν... «Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίσειν» (Πράξ. ἴ'. β) εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Σαῦλον—ὅτε ἔτρεχεν ἐνθουσιωδῶς πρὸς τὴν Δαμασκὸν μετ' τὴν τραγικὴν ἐλπίδα νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς τοὺς πρώτους ἐκείνους ἐκκλησιαστικοὺς πυρῆνας! Μήπως, καὶ τῶν νέων διωκτῶν αἱ προσπάθειαι δὲν εἶναι λακτίσματα «πρὸς κέντρα»;

Ὁ ὑβριζόμενος σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι «Θεοῦ δύναμις, καὶ Θεοῦ σοφία» διὰ τοὺς ἐγκλωπθέντας τὸ κήρυγμα τοῦ καὶ καθ' ἑκάστην ἀποδεικνύεται δι' αὐτοῦ ὅτι «ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου» (Α'. Κορ. α' 21).

Ἄς γίνουν ὁσησδήποτε χλεύης καὶ ὕβρεως ἀντικείμενον τῆς πίστεώς μας τὰ ἱερά «ἀνδρακας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν» τῶν ὑβριστῶν σωρεῖται ἡ καρτερία καὶ ἡ ἔμμονὴ τῶν πιστῶν... Μὴ φοβηθῆ τις ἀπὸ τὰ νέα σχέδια τῶν ἀπίστων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατισχύσῃ τις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ὅχι ἔν, ἀλλ' ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες «πενταετῆ» σχέδια ἐὰν γίνουν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταλυθῆ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ «καὶ πῦλαι ἄδου οἱ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. ιστ'. 18).

Ἄλλ' ὅλοι ἡμεῖς ὅσοι ἀκούομεν εἰς ὄνομα χριστιανικόν, αἰσθανόμεθα ἄρα γε ἐν ἡμῖν τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς; Καὶ εἶναι ἄρα γε ἡ πίστις ἡμῶν τόσοσιν ζωντανὴ ὥστε οὔτε χλεύης, οὔτε διωγμὸς οὔτε θάνατος νὰ δύνανται νὰ μᾶς χωρίσωσιν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ; (Ῥωμ. η'. 35, 39)... Ἄς ἐξετάσωμεν ἕκαστος ἑαυτὸν μήπως πολὺ ὑπολογίζει τὴν γνώμην καὶ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ «κόσμου» τῆς ἁμαρτίας.

Ε. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀγωνία τῶν λαῶν ἐκ τοῦ φόβου ματαιώσεως τῆς λύσεως τοῦ προβλήματος τοῦ ἀφοπλισμοῦ, φόβου δικαιολογουμένου ἐκ τῆς συνεχίσεως τῶν ἐξοπλισμῶν διαφόρων κρατῶν καὶ ἐξ ὅσων ἀνησυχιῶν μετ' ἀσυνήθως εἰλικρινοῦς καὶ ἀπροκαλύπτου παρουσίας ἐξεδήλωσεν ὁ τῆς ἐφειτεινῆς συνόδου τῆς Κ.τ.Ε. Ἑλλην Προέδρος ἠρμηνεύθη κατὰ τὸν μᾶλλον ἐπίσημον καὶ ἐκδηλον τρόπον ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς ἱεραρχίας, ὡς ἀνέφεραν αἱ πρόσφατοι ἐξ Ἀγγλίας εἰδήσεις. Μεγάλῃ ἱεραρχῶν ἐπιτροπῇ ἀντιπροσωπεύουσα τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκκλησίας—πλὴν τῆς Καθολικῆς—παρουσιασθεῖσα ἐνώπιον τοῦ ἀγγλοῦ πρωθυπουργοῦ ἐτόνισε διὰ σιγῆς τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας ἀρχιεπισκόπου τοῦ Καντέρμπερου ὅτι τὸ μὲν ἡ βραδύτης καὶ τὸ ἀσήμαντον τῆς προόδου τοῦ ζητήματος τοῦ ἀφοπλισμοῦ, τὸ δὲ οἱ ἐκ παραλλήλου συνεχιζόμενοι ἐξοπλισμοὶ τῶν κρατῶν βυθίζουσι εἰς ἀπόγνωσιν τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ἀγγλίας, πάντως δὲ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι «ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἔχει ὀποχρέωσιν νὰ ἐντείνῃ τὰς προσπάθειάς της καὶ νὰ υἱοθετήσῃ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἀφοπλισμοῦ πολιτικὴν ἀποφασιστικὴν καὶ ριζικὴν, ἱκανὴν νὰ ἐπιφέρει τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Διασκέψεως» ὑπεγράμμισεν προσέτι ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ ἐπρεπε νὰ ταχθῆ ὑπὲρ τοῦ δόγματος τῆς ἰσότητος ὅλων τῶν ἐθνῶν εἰς τοὺς ἐξοπλισμούς καὶ ὅτι ἀσφαλῶς ἡ ἐπιτυχία τῆς Διασκέψεως τοῦ ἀφοπλισμοῦ «θὰ κρίνῃ περὶ τῆς τύχης τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος». Ἡ εἰδήσις αὕτη προσθέτει ὅτι ὁ ἀσθηρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς τόνος τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐκκλησιῶν προσέκαλεσε ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Κοινὴν Γνώμην ἐφέρετο δὲ ὅτι ὁ ἀγγλος πρωθυπουργὸς κατ' ἀκολουθίαν τοῦ διαβήματος τούτου ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ ὁ ἴδιος εἰς Γενεύην, ὅπως ἐξασκήσῃ κατὰ τὰς ἐκεῖ συνομιλίας τὴν ἀποφασιστικὴν ἐπιτροπὴν, τὴν ὁποίαν ἀναμένον ἂν ἀπὸ αὐτὸν ἡ ἀγγλικὴ Κοινὴ Γνώμη, καὶ ὁ Κληρὸς. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἐκκλησιαστικόν. Οὐδεὶς δύναται νὰ μείνῃ ἀδιάφορος, ὅταν ἡ Ἐκκλησία ὁμιλῆ κατὰ τόσον ἐπίσημον καὶ ἀπροκαλύπτου τρόπον, διότι οὐδεὶς εἶνε καταλληλότερος αὐτῆς νὰ ὁμιλῆ καὶ νὰ ἀξιοῖ ἐν ὀνόματι τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἐν ὀνόματι τῶν δικαίων τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὑπὲρ αὐτῶν διότι ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἡ μόνη, ἥτις ὡς ἐκ τῆς θέσεως καὶ τοῦ προσορισμοῦ της ἴσταται ὑπεράνω πάντων, λαλεῖ ἀνυστεροβούλως, καὶ τὰ αἰτήματά της ἀκούονται ὡς ἀξιώσεις καὶ ἀπαιτήσεις ἐκτελεστέαι διὰ τὸ ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τρεῖς τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα.

—Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐπεσεφθῆ τὴν Α. Μ. τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν Ὑπουργὸς κ. Ι. Τσιριμῆκος καὶ συνομιλήσεν ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Τῇ δὲ παρελθούσῃ Πέμπτῃ

παρέστη ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐν συσκέψει περὶ τῶν Παλαιοημερολογιῶν γενομένη ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.

—Γενομένης ἐν τῇ Ι. Συνόδῳ συζητήσεως, ἀν κατὰ τὴν πλήρωσιν Μητροπόλεως τινος εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ὀλομελεια τῆς Ι. Συνόδου, ἐλήφθη ἡ ἐξῆς ἀπόφασις: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφασίζει ἵνα προαγγέλληται πάσα πλήρωσις χηρευούσης Μητροπόλεως καὶ εἰδοποιῶνται καὶ παρίστανται κατὰ τὴν συνεδρίαν πάντα τὰ μέλη τῆς Ι. Συνόδου ἵνα ἡ ἀπόφασις λαμβάνηται ἐν ὀλομελείᾳ. Ἄν ὅμως μετὰ τὴν προειδοποίησιν ἀπουσιάσῃσι μέλη τινὰ ἀδικαιολογητῶς, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάνθη, ἐν νομίμῳ ἀπαρτίῳ εὐρισκομένη, συμφώνως τῷ νόμῳ, νὰ προβαίῃ εἰς πλήρωσιν χηρευούσης μητροπόλεως».

—Ἐπὶ ἐρωτήσεως ἀν ὁ ἱερεὺς καλούμενος μόνον ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν συζύγων πρὸς τέλεσιν βαπτίσεως τοῦ τέκνου αὐτῶν ἄρνούμενου τοῦ ἑτέρου τῶν συζύγων δύναται νὰ τελέσῃ τὴν βάπτισιν, ἡ Ι. Σύνοδος ἀπεφάνθη ὅτι δύναται ὁ ἱερεὺς νὰ τελέσῃ τὴν βάπτισιν αὐτήν.

—Ἐπὶ ἐρωτήσεως ἀν εἶνε ἀπαραίτητος ἡ σύνταξις συμβολαιογραφικῆς πράξεως κατὰ τὸν γάμον ἑτεροδόξων περὶ τῆς κατὰ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα ἀνατροφῆς τῶν τέκνων, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάνθη ὅτι εἶνε ἀπαραίτητος τοιαύτη πράξις συμφώνως τῇ σχετικῇ Συνοδικῇ Ἐγκυκλίῳ.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τηλεγραφικῶς ἐξέφρασε τὴν συμπάθειαν αὐτῆς τῇ ἱερᾷ Κοινότητι τοῦ ἁγίου Ὁρους ἐπὶ τῇ πληξάσῃ αὐτὴν ζημίᾳ ἐκ τῶν γενομένων ἐσχάτως σεισμῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Χαλκιδικῆς. Ἡ δὲ Ἱ. Κοινότης ἀπήντησεν ἐκφράσασα τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς.

—Δι ω ρ ἰ σ θ η σ α ν : ὑπὸ τοῦ σεβ. Χαλκιδος ἡγουμένου τῆς Ι. μονῆς Γέροντος» ὁ ἄρχιμ. Ἀνθιμος Πανταζῆς ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Μεθοδίου Τσιροδημήτηρ ὑπὸ τοῦ σεβ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ὡς σύμβουλος τῆς Ι. μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου ὁ ἱερομ. Γερμανὸς Μαρθαφείκας ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Θεοκλήτου, Γρίβα καὶ ὑπὸ τοῦ σεβ. Σισανίου καὶ Σιατίστης, Τοποτηρητοῦ τῆς Ι. μητροπόλεως Καστορίας, ἡγουμένου μὲν τῆς Ι. μονῆς ἁγίου Ἀναργύρων ὁ ἄρχιμ. Γρηγόριος Νικολαΐδης, σύμβουλοι δὲ οἱ ἱερομ. Γρηγόριος Μαγδάλης καὶ Χαράλαμπος Κουνούγιας.

—Ἐχορηγήθη τῷ μὲν σεβ. Πτολεμαΐδος μηνιαία ἀδεια ἀπουσίας δι' Ἀθήνας, τῷ δὲ σεβ. Γρεβνῶν μηνιαία ἀδεια ἀπουσίας διὰ Θεσσαλονίκην καὶ Ἀθήνας.

—Ἐν ταῖς ἐφημερίαις τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἐδημοσιεύθη ἡ ἐξῆς ἀνακοίνωσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. «Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μᾶς ἀνακοινούται ὅτι εἶναι ἀνακριβὴς ἡ ἀναγραφείσα εἰς τὰς ἐφημερίδας εἰδήσις, καθ' ἣν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος μεταβαίνει ἐξαρχικῶς εἰς τὰς Μητροπόλεις Κεφαλληνίας. Ζακύνθου καὶ Πατρῶν ὅπως ἐνεργήσῃ ἕλεγχον σχετικῶς μὲ τὴν παρατηρηθεῖσαν ἐκεῖ διαχειριστικὴν ἀνωμαλίαν εἰς τὰς Μητροπόλεις». Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀπεστάλη ἐξαρχικῶς ἵνα ἐπιθεωρήσῃ τὰς Μονὰς ἐκ μέρους τοῦ Ὁργανισμοῦ Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας, ὑποδείξῃ τὸν τρόπον τοῦ ταχύτερου καθορισμοῦ τῆς διατηρητέας καὶ ἐκποιητέας περιουσίας, καὶ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις κατὰ τινος ἱερέως ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπομένως δὲν πρόκειται περὶ διαχειριστικῆς ἀνωμαλίαν».

—Πλείστοι ἀπόφοιτοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, λόγῳ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ὥρων διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τοῖς δημοσίαις σχολαῖς, παραμένοντες ἐκτὸς θέσεων, δὲν εὐρίσκουσιν οὐδένα ἕτερον πόρον ζωῆς. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διασπεσμένη μετ' ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν ἀποφοιτῶν τούτων, καὶ εὐρίσκουσα ὅτι ἡ χρησιμοποίησις τούτων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θὰ ἦτο διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δι' αὐτοὺς τούτους ὠφέλιμος, παρεκάλεσε τοὺς σεβ. Ἱεράρχας ὅπως ὁσάκις πρόκειται νὰ προσλάβωσιν εἰς τὰς γραφεῖα ἢ καὶ ἄλλας ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλους, προτιμῶσι τοὺς ἀποφοιτούς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὁσάκις ἤθελον παρουσιάσθῃ τοιοῦτοι πρὸς αὐτοὺς.

—Αἱ ἐξαιρετικῶς δευτὰ οικονομικαὶ συνθήκαι, ὅφ' ἂς διατελεῖ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, προὐκάλεσαν τὴν ἀνάγκην ἰδρύσεως ἰδιαίτερας ἐπιτροπῆς, πρὸς συλλογὴν

πανελληνίου ἐράνου. Ἐγκριθείσης δὲ νομίμως τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, πρόκειται ὅσον οὕτω νὰ ἀρξῆται ἡ διενέργεια τοῦ ἐράνου τοῦτου δι' εἰδικῶν ἐπιτροπῶν. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καθηκόντως, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη νὰ ἀναπτύξῃ τὸν μέγαν καὶ ἱερὸν σκοπὸν τοῦ ἐράνου τούτου, παρεκάλεσθ τοὺς σεβ. ἱεράρχας ὅπως πάσῃ δυνάμει καὶ διὰ παντὸς τρόπου ἐνισχύσωσιν ἠθικῶς τὸν ἐρανον τοῦτον διὰ τε ἐπ' ἐκκλησίας ἀναγνώσεως σχετικῆς ἐγκυκλίου καὶ διὰ κατὰ τὰς ἐφημερίων εἰς τὰς ἰδρυθησομένας ὑποεπιτροπὰς, εἰς ἂς νὰ προτρέψωσιν αὐτοὺς οὐ μόνον ἀπλῶς νὰ μετὰσχωσιν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ἀπαιτουμένου ζήλου καὶ ἐνδιαφέροντος νὰ ἐργασθῶσιν.

—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἡλιοπόλεως κ. Γεννάδιος ἐκδίδει προσεχῶς τὴν «Φῶτειον Βιβλιοθήκην» ἥτοι ἔγγραφα ἐπίσημα καὶ ἰδιωτικά σχετικά πρὸς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετὰ προλεγομένου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐνισχύσῃ τὸ ἔργον, δι' ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς σεβ. ἱεράρχας συνέστησεν ὅπως καὶ ὁ ἱερός κλήρος καὶ αἱ ἱεραὶ μοναὶ ἔγγραψωσιν ὡς συνδρομηταὶ τῆς ἐκδόσεως ταύτης, ἥς τὸ ἀντίτιμον ὠρίσθη ἐν Ἑλλάδι εἰς δραχ. πεντακοσίας.

—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Λαρίσσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Ἀρσένιος τῇ 8 λήγοντος ἀπέλυσε ποιμαντορικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, δι' ἧς ὑπομνήσας τὰς ἐπ' ἐσχάτων τόσοσιν βλαψάσας τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς ἄλλεπαλλήλους συμφορὰς, ἐκφράζει τὴν χαρὰν τοῦ δεῖν αὐτὰ ἡγαγον εἰς εὐλογίαν μετάνοιαν τοὺς τούτους ἀνὰ τὴν ὑποστάνα, ὡς δὴλον ἐκ τῆς ἀθρόας αὐτῶν προσελεύσεως εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν καὶ τῆς ἐπὶ τὸ χριστιανικώτερον μεταβολῆς τοῦ βίου αὐτῶν. Ἐνεκα τῆς τοιαύτης μεταστροφῆς «ὁ Θεὸς—λέγεται ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ—χαρὶν αὐτῶν τῶν καλῶν χριστιανῶν, καὶ διότι παρετηρηθῆναι γενικὴ ἀναγνώρισις ὅτι διὰ τὰς ἀμαρτίας μᾶς ὑποφερόμεν, μᾶς ἐλυπήθη καὶ διὰ τοῦτο ἐφέτος μᾶς ἔδωκεν ὑπεράφθονον ἐσοδεῖαν», πρωτοφανῆ ἀπὸ δεκαπενταετίας. Ἐκ τούτου λαβὼν ἀφορμὴν ὁ σεβ. μητροπολίτης προσεκάλεσε τοὺς χριστιανούς διὰ τὴν 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς πάνδημον πανηγυρικὴν καὶ ἑορταστικὴν εὐχαριστίαν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὰ παρεχόμενα ἀγαθὰ καὶ εἰς ἱκεσίαν ἵνα τὴν αὐτὴν εὐλογίαν καταπέμψῃ καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, μετὰ τῆς συμβουλῆς τὰ προσκομίσωσιν εἰς τὸν ναὸν πρὸς εὐλογίαν ὀλίγον σπόρον ἵνα μετέπειτα ἀναμείξωσιν αὐτὸν εἰς ὅλην τὴν σπαρησομένην ποσότητα, νὰ λάβωσι δὲ καὶ ἡγιασμένον ὕδωρ ἵνα δι' αὐτοῦ ἀγιάσωσι τοὺς ἀγρούς τῶν, καὶ νὰ ζῶσι βίον χριστιανικόν, ὅποτε ἀσφαλῶς ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος μὲ πλουσιωτέρας εὐλογίας».

—Τῇ 12 καὶ 13 Ὀκτωβρίου ἐπινεύσει καὶ εὐλογία τοῦ μητροπολίτου Λαρίσσης κ. Ἀρσενίου συνεκροτήθη ἐν Λαρίσῃ Συνέδριον τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Λαρίσσης καὶ Πλαταμῶνος. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πρῶτην ἡμέραν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὠμίλησαν πρὸς τοὺς αἰδευσιμωτάτους συνέδρους ὁ μὲν σεβ. μητροπολίτης περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς συνελεύσεως, ὁ δὲ ἱεροκλήρῳς ἀρχιμ. Σωκρ. Ἀναξιλῆς περὶ τοῦ ὕψους τῆς ἱερωσύνης καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ παραδείγματος. Ἐπειτα ἠκολούθησεν ἀνάπτυξις θεμάτων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἱεροκλήρῳκος περὶ Χίλιασμοῦ, περὶ τοῦ πῶς δέον οἰκονομεῖν τὰ μυστήρια εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις καὶ περὶ ἰδρύσεως συλλόγου ἱερέων. Τὴν δευτέραν δὲ ἡμέραν ἀνεπτύχθησαν τὰ καθήκοντα τῶν ἱερέων, τὰ καλύματα τοῦ γάμου, τὰ τῆς ἀντιχριστιανικῆς προπαγάνδας, ὁ νόμος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Κληρικῶν κλ. Τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου κατέκλεισε κοινὴ προσευχὴ μετὰ συμπερασματικὴν ἐκ τῶν θεμάτων καὶ συζητήσεων παραινέσιν τῆς Α. Σ. τοῦ μητροπολίτου.

—Κατὰ τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς ἐπαρχίας Ἀρβινοπόλεως—Πωγωνιανῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1930—Ὀκτ. 1932 αἱ μὲν εἰσπράξεις αὐτοῦ ἀνῆλθον εἰς δραχ. 9,810, αἱ δὲ δαπάναι εἰς δραχ. 8,667 μὲ ὑπόλοιπον δραχ. 1143 ἐν τῷ παρόντι.

—Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καρδαμύλων πρωτοβουλία τῆς Ι. μητροπόλεως σημαντικὸν ἐπιτελεῖται ἔργον φιλανθρωπίας

ΔΕΛΤΙΟΝ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ..

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
ΕΔΕΣΣΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΖΙΧΝΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 50. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 80. ΑΜΕΡ. ΔΩΔ 3
ΜΕΣΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 190
ΝΑΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΔΡΧ. 80. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 27
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τὰ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἐμβάσματα δέον νὰ διευθύνωνται: Περιοδικὸν «Ἐκκλησία», Γραφεῖα Ἱ. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δέον νὰ διευθύνηται: Γραφεῖα «Ἐκκλησίας», Ἀρχιεπισκοπὴν.

καὶ κοινωνικῆς προνοίας δι' ἀξιολόγων φιλοπτώγων καὶ κοινωνικῶν σωματείων, ὅποια ἡ φιλοπτώχος ἀδελφότης «Τρεῖς Ἱεράρχαι» ἐν Καρδαμύλοις, ὁ σύλλογος «Οἱ Φίλοι Οἰνουσῶν καὶ ἡ «Φιλοπτώχος Ἀδελφότης Κυριῶν» ἐν Οἰνούσαις, πάντα ἰδρυθέντα καὶ οργανωθέντα ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Καρδαμύλων κ. Ἰωακείμ, ὅστις τυγχάνει καὶ Πρόεδρος αὐτῶν. Καὶ οἱ μὲν «Τρεῖς Ἱεράρχαι» μέχρι μὲν τοῦ 1927 θεραπεύοντες ἀποκλειστικῶς τὴν φιλοπτωχίαν ἐδαπάνων κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰς δρχ. 50.000 ἀπὸ τοῦ ἔτους ὅμως ἐκείνου συνεπεῖα μεγάλης δωρεᾶς τοῦ ἀειμνήστου Ἰω. Γλύπτου ἐξ 800.000 δρχ. καὶ μετὰ τροποποιήσιν τοῦ καταστατικοῦ ἡ ἐν λόγῳ ἀδελφότης ἤρξατο ἐπιτελοῦσα σὺν τῇ φιλανθρωπῳ αὐτῆς δράσει καὶ ἔργα κοινωνικῆς προνοίας, οὕτω δὲ διέθεσε δρχ. 200.000 ὑπὲρ τοῦ Στυλιτσίου νοσοκομείου, 100.000 ὑπὲρ τοῦ Φθισιατρείου Χίου, 315.000 διὰ τὴν ὕδρευσιν Ἄνω Καρδαμύλων, 55.000 διὰ τὴν ἀνέγερσιν ναύσκου ἐν τῷ νεκροταφείῳ Μαρμάρων Καρδαμύλων καὶ 200.000 δι' ἐπένδυσιν καὶ βοήθειαν πτωχῶν μαθητῶν, πασχόντων καὶ πτωχῶν κορασίων ἐπὶ πλέον ἡ ἀδελφότης συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνέγερσιν σχολείων, εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὁδοποιίαν Καρδαμύλων, εἰς τὴν ἀποξήρανσιν ἐλῶν, δενδροφυτεῖαν καὶ ἀναδάσωσιν καὶ ἐν γένει εἰς ἔργα ἐξωραϊσμοῦ καὶ ἐξυγιάνσεως ἀπερῆσσε δὲ καὶ τὴν κατασκευὴν γεφύρας ἐν Ἄνω Καρδαμύλοις, τὴν ὕδρευσιν τῆς συνοικίας «Νερούλακα» καὶ τὴν κατασκευὴν δρόμου εἰς τὴν συνοικίαν Σιακίῳ διὰ δαπάνης μελλούσης νὰ ὑπερβῇ τὰς 200.000 δρχ.

Τὸ δὲ σωματεῖον τῶν «Φίλων Οἰνουσῶν» ἰδρυθὲν τῷ 1929 ἐν Οἰνούσαις ἐδαπάνησε μέχρι σήμερον ὑπὲρ τὰς 400.000 δρχ. διὰ τὴν ἐξυγιάνσιν καὶ τὴν ἀναδάσωσιν τῶν Οἰνουσῶν ὡς καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν λεωφόρου δενδροφυτευμένης παρὰ τὴν παραλίαν τῆς κοινότητος Οἰνουσῶν. Καὶ ἡ Φιλοπτώχος δὲ τῶν Οἰνουσῶν οργανωθείσα τῷ 1930 δαπανᾷ κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰς 30.000 δρχ. ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.—Πλὴν τῆς σωματειακῆς ταύτης δράσεως ταῖς ἐνεργεῖαις τοῦ σεβ. Ἰωακείμ προπαρασκευάζεται ἡ σύστασις Πατριωτικοῦ Ἰδρυμάτος διὰ δωρεᾶς τῶν προμημονευθέντων εὐεργετῶν Ἰω. Γλύπτη Πρὸς τοῦτους δ' ἡδη δι' ἐράνων ἀνηγέρθη μεγαλοπρεπὲς δημοτικὸν σχολεῖον ἐν Καρδαμύλοις διὰ δαπάνης 700.000 δρχ., εἴτερον δὲ δημοτικὸν σχολεῖον ἀνηγέρθη τῇ ἐπιστάσῃ τοῦ σεβ. μητροπολίτου ἐν Ράχῃ Καρδαμύλων ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Καρδᾶ. Ἐπ' ἴσῃ εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἱ. μητροπόλεως ὀφείλεται καὶ ὁ ηλεκτροφωτισμὸς Καρδαμύλων, δι' ἐνεργειῶν δὲ τῆς μητροπόλεως παρὰ τῇ ὀνδινεῖ «Ἐπιτροπῇ καὶ τῇ Κυβερνήσει καὶ δι' ἐράνων ἐπετεύχθη ἡ ἀνέγερσις σχολείων εἰς δέκα χωρῖα καὶ ἡ ἐπίσκεψις τῶν

διδασκῆριων ἄλλων τεσσάρων χωριῶν. Καὶ ἡ ἀνέγερσις δὲ μεγαλοπρεπῆς ναοῦ τοῦ ἁγ. Νικολάου ἐν Οἰνούσαις καὶ δύο συνοικισμῶν διὰ τοῦς πρόσφυγας εἶνε ἔργα τῆς πρωτοβουλίας τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τῷ «Πανταίνῳ» ἐδημοσιεύθη ὑπόμνημα τοῦ Μητροπολίτου Μελετίου περὶ τῶν λόγων, δι' οὓς δεόν ἐφεξῆς ἡ ἐκλογή τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας νὰ γίνεταί πρωταθμῶς μὲν ὑπὸ τῶν βαθμούχων κληρικῶν τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, δευτεροβαθμῶς δὲ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐν Ραμάλλῃ τῆς Παλαιστίνης περὶ λήγοντα τὸν παρελθόντα Αὐγούστου συνήλθον 36 ἱερεῖς ἐκ τε Ἱεροσολύμων καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ ἔλαβον ἀποφάσεις ἐπὶ 11 θεμάτων, τὰς ὁποίας ἐκλεγείσα ὑπὸ τοῦ συνεδρίου ἐπιτροπὴ ὑπέβαλεν ἐγγράφως τῷ σεβ. Τοποτηρητῇ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου. Τὰ αἰτήματα ταῦτα ἐξήτασεν εἰτα ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἡ δὲ ἐπ' αὐτῶν ἀποφάσεις ἀνεκοινώθη εἰς τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ συνεδρίου ὑπὸ τοῦ σεβ. Τοποτηρητοῦ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἄρτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 78-80 τοῦ ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου 1931 διατάγματος περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν καὶ περὶ ΤΑΚΕ ἰσχυροσῶν διατάξεων καὶ τὸ ἀρθρον 22 τοῦ νόμου 5439 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἄνω διατάγματος καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικῆς Ἐφημερίου τοῦ ἐν Καταβόθρῳ ἱ. ἐνοριακοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Βαρβάρας. Ὅριζομεν δὲ πρὸς ὑποβολὴν τῶν σχετικῶν αἰτήσεων τῶν ὑποψηφίων μετὰ τῶν κατὰ τὸ ἀρθρον 32 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου πιστοποιητικῶν προθεσμίας μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου ἐ. ἐ. Τὰ διὰ τὴν θέσιν ταύτην ἀπαιτούμενα προσόντα εἶνε ἀπολυτήριον τοῦλάχιστον ἡμιγυμνασίου, ἡ κατωτέρων πραγματικῶν σχολῶν μετὰ διετῆ φοίτησιν εἰς Ἱερατικὸν φροντιστήριον. Ἐν Ἄρτῃ τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1932 ὁ Ἱ. Ἄρτης Σπυρίδων.

Ἱ. Μητρόπολις Γυθείου - Οἰτύλου

Ἡ ἱερὰ μητρόπολις Γυθείου Οἰτύλου προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ Νόμου προσόντα, ὅπως ἐντός τριάντα ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτῆς τὰ ἀπαιτούμενα ἐγγράφα, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακρίσεις ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῆς κενῆς θέσεως ἐνορίας Πανίτης τ. δ. Μαλετρίου. Ἐν Γυθείῳ τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1932 ὁ Γυθείου-Οἰτύλου Διονύσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Καστορίας.

Προκειμένου ἵνα προσβῶμεν εἰς ἀνακρίσεις ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν δι' ἐκλογῆς τῶν κενῶν θέσεων ἐφημεριῶν τῶν Κοινοτήτων Λεύκης καὶ Πελοζάρτης, προσκαλοῦμεν πάντας τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενα προσόντα ὅπως μέχρι τῆς 25 προσεχούς μηνὸς Νοεμβρίου ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικὰ αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Διόδωρος.

Ἱ. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Ἡ ἱερὰ μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 παρατείνει ἐπὶ τρίμηνον τὴν προθεσίαν πρὸς ὑποβολὴν ὑποψηφιστῶν διὰ τὴν χηρεύουσαν ἐνορίαν τοῦ χωρίου ἁγίου Σώστη τῆς ἐπαρχίας Ὀλυμπίας. Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῇ 26 Ὀκτωβρίου 1932. Ἐκ τοῦ μητροπ. Γραφείου.

Τύποις «Φοίνικος» Σταδίου 44